

Afslutning paa Kolding sydbaners likvidation.

Da Kolding sydbaner traadte i likvidation den 30. september 1948, var der 9 pensionsberettigede tjenestemænd ved banerne, af deres grundpension ville kun en forholdsvis lille del blive udbetalt fra pensionskassen. Eksempel: En togfører paa 64 aar, der har betalt til pensionskassen fra sin ansættelse ved banen i 1911, har ved sin afskedigelse pr. 30. september 1948, da banen traadte i likvidation, ret til en ordinær pension paa 3542 kr. 04 øre og en eventuel enkepension paa 2024 kr. Han vil nu ved banens likvidation kun kunne faa en pension fra pensionskassen paa 1317 kr. 68 øre (manglende 2224 kr. 36 øre) og en eventuel enkepension paa 752 kr. 95 øre (manglende 1271 kr. 05 øre), idet disse to beløb kapitaliseret udgør hans andel i kassens præmiereserve, der for hans vedkommende er opgjort til 15.249 kr. Resten af grundpensionen samt enkepensionen og eventuelle børnepensioner og reguleringstillægene maa anmeldes som krav i likvidationsboet.

Der er 22 pensionister, der er afskediget paa grund af alder og svagelighed. For deres vedkommende skal anmeldes som krav i likvidationsboet den del af grundpensionen — 12,905 % — der ikke udbetales af kassen, fordi denne ikke er solvent.

Endelig er der 8 § 30 pensionister, der er afskediget før 30. august 1928, og 5 § 30 pensionister, der er afskediget efter 30. august 1928.

For alle pensionisters vedkommende gælder det, at den del af pensionen, herunder enke- og børnepension, der ikke udredes af pensionskassen, samt reguleringstillægene, skal anmeldes som krav i likvidationsboet.

Ved et møde, organisationernes repræsentanter havde med likvidationsudvalget i Kolding, var man enig om, at det ville være hensigtsmæssig, at en enkelt mand fik fuldmagt til at føre de afsluttende forhandlinger, som pensionisternes krav maatte give anledning til. Hertil valgtes fællesraadets formand, togfører Herlak. Fuldmagterne er nu indgaaet fra samtlige pensionister.

Ved mødet enedes man endvidere om at indhente et responsum fra en højesteretssagfører paa 3 spørgsmål vedrørende de krav, pensionisterne kunne anmelde i likvidationsboet.

Den 17. september 1948 vedtog organisationerne at imødekomme tjenestemændene ved Kolding sydbaner i deres anmodning om at faa udbetalt et maanedligt forskudsbeløb for den del af pensionen, som ikke omfattes af pensionskassen, beregnet fra 1. oktober 1948. Det har imidlertid ikke været nødvendigt at udbetale et saadant forskudsbeløb, idet likvidationsudvalget velvilligt er gaaet med til at udbetale som forskud 70 % af de pensionskrav, der ville blive anmeldt i likvidationsboet.

Kapitaliseringen af pensionskravene er foretaget af direktør Kousgaard Nielsen, „Statsanstalten for Livsforsikring“ og udviser, at det samlede pensionskrav andrager kr. 1.483.521, der blev anmeldt som krav i likvidationsboet ved saalydende skrivelse:

Privatbanepersonalets fællesråd.

Aalborg, den 2. november 1950.

Til jernbaneaktieselskabet
Kolding sydbaner i likvidation, Kolding.

I henhold til de mig af pensionister og ved banens standsning afskedigede tjenestemænd givne fuldmagter tillader jeg mig at præcisere mine mandaters krav saaledes:

- 1) Krav på det beløb, som direktør Kousgård Nielsen i sine opgørelser af 23. maj 1950 har udregnet vederlaget pr. 1 april 1951 for livrenter til pensionister og tjenestemænd til, idet jeg tager forbehold for det tilfælde, at tariffen for livrenter maatte blive forhøjet, inden der er købt livrenter til pensionisterne. I direktør Kousgaard Niensens opgørelse er der stillet krav om, at manden ved tegning af overlevelsereente skal præstere tilfredstillende helbredsattest. Dette krav maa jeg afvise, da det ikke er i overensstemmelse med lønningsreglementets pensionsbestemmelser.
- 2) Krav paa pension med reguleringstillæg for tiden fra 1/10 1948 til 31. marts 1951 for de pensionister og tjenestemænd, som i det paagældende tidsrum intet har faaet udbetalt, med rente 4 % p. a. fra de forskellige ydelsers forfaldsdage.
- 3) For de pensionister og tjenestemænd, som hidtil maanedsvist har faaet udbetalt 70 % af deres pension med reguleringstillæg, krav om udbetaling af disse 70 % til de respektive forfaldstider for resten af tiden til 31. marts 1951, samt krav paa de resterende 30 % af ydelserne for tiden mellem 1/10 1948 og 31. marts 1951, med rente 4 % fra de respektive ydelsers forfaldsdage.
- 4) Det midlertidige tillæg i henhold til lov nr. 437 af 30. oktober 1948 for tiden fra 1. oktober 1948 til 31. december 1949 for samtlige pensionister.

For samtlige ydelser forbeholder jeg mine mandater privilegium efter konkurslovens § 33, litra f, eller dens analogi, altsaa dækning forud for den simple gæld. I hvert fald protesterer jeg mod, at kommunernes krav på de beløb, de i aarenes løb har betalt til banernes underskud, tages til følge, før pensionisternes krav er honoreret fuldt ud.

Ærbødigst

p. f. v.

Herlak.

Efter en pr. 1. oktober 1950 foretagen skønsmæssig opgørelse af likvidationsboet andrager aktiverne ca. 2.274.700 kr. og passiverne ca. 3.452.800 kr. De væsentligste passivposter er de af pensionisterne anmeldte krav, og de af kommunerne anmeldte krav for hel eller delvis dækning af banernes underskud i en længere aarrække.

Der maa efter opgørelsen gaas ud fra, at dividenden til kreditorerne (herunder pensionisterne), saafremt de anmeldte fordringer anerkendes, kun kan blive 65,88 %.

Paa generalforsamlingen den 11. september 1950 i Kolding sydbaner i likvidation blev fremsat forslag, hvorefter kommunerne skulle overtage værdien

af hele boet mod til gengæld at udbetale fuld pension til pensionisterne. Forslaget blev drøftet ret indgaaende og det vedtoges inden generalforsamlingen sluttede at holde nyt møde i nær fremtid.

Vedrørende dette forslag modtog vi saalydende skrivelse:

A/S Kolding sydbaner i likvidation.

København, den 6. december 1950.

Privatbanepersonalets fællesraad.

Efter den vedlagte, pr. 1. oktober d. a. foretagne skønsmæssige opgørelse andrager aktiverne i Kolding sydbaners likvidationsbo ca. 2.274.700 kr. og passiverne ca. 3.452.800 kr. De to væsentligste passivposter er de af pensionisterne anmeldte krav, herunder den kapitaliserede værdi af de pensionsydelse, der i fremtiden paahviler boet, og de af kommunerne anmeldte krav for hel eller delvis dækning af banernes underskud i en længere aarrække.

Der maa efter opgørelsen gaas ud fra, at dividenden til kreditorerne (herunder pensionisterne), saafremt de anmeldte fordringer anerkendes, kun kan blive ca. 65,88 %.

At dividenden maa paaregnes at blive mindre (efter den nu foreliggende opgørelse altsaa 65,88 %) end paa et tidligere tidspunkt skønnet (ca. 70 %) skyldes, at baade pensionisternes krav og kommunernes krav, det sidste paa grund af det voldsomme underskud i driftsperioden april-september 1948, siden da er steget endnu mere end aktiverne, som ved heldig realisation har indbragt en del mere end oprindelig paaregnet.

For saavidt muligt at skaffe pensionisterne 100 % dækning, er der inden for likvidationsudvalget fremsat den tanke, at man i stedet for at købe livrenter, der kun vil dække de ydelser, som pensionisterne har krav paa hos boet, med de nævnte ca. 65,88 %, skulle udbetale indkøbsværdien af de nedsatte livrenter til kommunerne (hvorved disse vil faa raadighed over det paagældende beløb) mod at disse paatager sig udbetalingen af ydelserne med 100 %.

En saadan ordning vil foruden samtykke fra samtlige pensionister kræve tilslutning fra samtlige kommuner, med hvilke man allerede har indledet forhandling om dette spørgsmaal.

Det kan imidlertid allerede nu forudses, at det i hvert fald ikke vil lykkes at faa samtlige kommuner med til, at de 100 % af ydelserne ogsaa betaales til de pensionister, der inden banernes standsning i sin tid er afskediget af anden grund end alder eller svagelighed eller nærmere sagt paa grund af personaleindskrænkninger, de saakaldte § 30-pen-

sionister. For dog ogsaa at skaffe disse pensionister nogen fordel ved ordningen, som ellers kun ville være i de øvrige pensionisters favør, og gøre det muligt ogsaa for § 30-pensionisterne at tiltræde ordningen, vil likvidationsudvalget forsøge at faa kommunernes tilslutning til en udbetaling med 70 %, altsaa noget mere end de kun ca. 65,88 %, som § 30-pensionisterne uden tilslutning fra kommunerne ville kunne faa udbetalt.

Under henvisning til foranstaaende skal man herved anmode fællesraadet om snarest muligt at ville forsøge indhentet § 30-pensionisternes tilslutning til den paagældende ordning, idet man gentager, at det som en første forudsætning for, at ordningen kan gennemføres, vil være nødvendigt, at denne tiltrædes af samtlige pensionister uden undtagelse.

Paa likvidationsudvalgets vegne

Birger Johansen,
formand.

Fællesraadet tilskrev den 8. december 1950 de 12 § 30 pensionister saaledes:

„Ved hermed at fremsende en under 6. ds. modtaget skrivelse fra Kolding sydbaner i likvidation i afskrift, anmoder man Dem om snarest muligt og inden den 18. december ved en klar tilkendegivelse: „Ja“ eller „Nej“, hertil at meddele, om De kan tiltræde den af likvidationsudvalget skitserede ordning.“

Og den 26. december 1950 sendte vi likvidationsudvalgets formand, kontorchef Birger Johansen saalydende meddelelse:

„Ved nærværende tillader man sig at meddele, at likvidationsudvalgets skrivelse af 6. december d. a. har været forelagt samtlige § 30 pensionisterne med forespørgsel om, de kunne tiltræde den i skrivelsen omtalte ordning, hvorefter kommunerne paa visse nærmere anførte betingelser i stedet for, at købe livrenter, paatager sig udbetalingen af ydelserne med 100 % dog saaledes, at de saakaldte § 30 pensionister kun faar en udbetaling af 70 %.

Saaledes foranlediget meddeles, at samtlige 12 § 30 pensionister har givet deres tilslutning til den paagældende ordning.“

Under 18. juni 1951 modtog organisationerne udkast til overenskomst mellem pensionisterne og kommunerne, som blev behandlet og godkendt paa et den 22. juni 1951 afholdt fællesraadmøde, og den 30. juni 1951 underskrev Herlak paa pensionisternes vegne den originale overenskomst, der har følgende ordlyd:

NIELS HOVE.

Landsretssagfører.
Kolding.

Til afslutning af jernbaneaktieselskabet Kolding sydbaners likvidation er der mellem Kolding sydbaners pensionsberettigede tjenestemænd — nedenfor kaldet pensionisterne — paa den ene side og de nedenfor i § 3 nævnte kommuner paa den anden side, truffet følgende

Overenskomst,

hvis originale eksemplar deponeres hos Vejle amtsraad.

§ 1.

Pensionisterne frafalder mod det nedenfor nævnte vederlag samtlige de krav, de har rejst mod likvidationsboet. Det beløb, som i likvidationsboet maatte være i behold, efter at de øvrige anmeldte krav er afgjort og udgifterne ved likvidationen afholdt, kan derfor udbetales til de i § 3 nævnte kommuner.

§ 2.

Til gengæld paatager de i § 3 nævnte kommuner sig at udbetale Kolding sydbaners pensionister

- 1) den del af de ved banernes lønningsreglement fastsatte egenpensioner, enkepensioner og børnetillæg, der ikke udbetales af danske privatbaners pensions- og enkekasse af 1898, hvilken del uforanderligt skal udgøre 12,095 % af nævnte ydelser, svarende til den reduktion, pensionskassen i 1948 har maattet foretage i udbetalingerne af de den paahvilende pensioner, samt
- 2) de reglementmæssige reguleringstillæg, disse dog uforanderligt saaledes som de var gældende den sidste dag, banerne var i drift, nemlig 30. september 1948, med 100 % til de pensionister, der er afskediget paa grund af banernes standsning eller tidligere paa grund af alder eller svagelighed, og med 70 % til de pensionister, som tidligere er afskediget af anden aarsag.

Udbetalingerne af nævnte ydelser sker iøvrigt paa samme vilkaar, som er gældende for pensionskassens udbetalinger til Kolding sydbaners pensionister.

De paagældende ydelser vil fra den 1. september 1951 blive udbetalt ved postgiro maanedsvist forud i overensstemmelse med den vedhæftede liste, indtil videre gennem spare- og laanekassen for Kolding by og omegn, med hvilken kommunerne har sluttet overenskomst om udbetalingen.

For tiden fra Kolding sydbaners standsning den 30. september 1948 til den 31. august 1951 tilkommer der pensionisterne tilsvarende beløb. Den ikke hidtil til udbetaling komne del af de paagældende beløb

udbetales pensionisterne af likvidationsboet inden den 1951 med 4 0/0 rente fra de vedkommende forfaldsdage til udbetalingsdagen.

§ 3.

Det nettoudbytte, som af likvidationsboet kommer til udbetaling til kommunerne, fordeles mellem disse i overensstemmelse med de nedenfor anførte procenttal, som svarer til de beløb, hver enkelt af kommunerne har betalt til dækning af banernes underskud i driftsaarene til og med driftsaaret 1939/40, nemlig:

1) Vejle amtsraad	174.777,25 kr. eller	14,451 pct.
2) Ribe amtsraad	8.358,93 - -	0,691 -
3) Kolding kommune	162.662,81 - -	13,450 -
4) Dalby sogneraad	13.834,61 - -	1,144 -
5) Bjært sogneraad	89.827,57 - -	7,427 -
6) Sdr. Stenderup sogner.	131.585,28 - -	10,880 -
7) Vejstrup sogneraad	91.127,57 - -	7,535 -
8) Hejls sogneraad	125.668,33 - -	10,391 -
9) Vonsild sogneraad	42.328,40 - -	3,500 -
10) Taps sogneraad	83.059,27 - -	6,868 -
11) Ødis sogneraad	168.985,21 - -	13,972 -
12) Vamdrup sogneraad	117.199,54 - -	9,691 -

Ialt 1.209.414,77 kr. eller 100 pct.

Kommunerne er bekendt med, at de bidrag, de har betalt til dækning af underskudet for driftsaarene 1940/41 og senere aar, ikke er medtaget i de ovennævnte tal, fordi staten i disse aar har ydet støtte til banens drift under den i loven satte betingelse, at de af kommunerne betalte bidrag for det paagældende halvaar var rene tilskud til banens drift.

§ 4.

For saa vidt der maatte opstaa divergenser kommunerne imellem eller mellem disse og pensionisterne angaaende forhold, der omhandles i nærværende overenskomst, vil Vejle amtsraad indkalde til de i saadant tilfælde fornødne forhandlinger. Uoverensstemmelser, der ikke bilægges forligsmæssigt, vil ikke kunne indbringes for domstolene, men vil være at forelægge for ministeriet for offentlige arbejder, der træffer afgørelsen med bindende virkning for alle parter.

Aalborg, den 30. juni 1951.

Som befuldmægtiget for
samtlige Kolding sydbaners pensionister:

(sign.) J. M. Herlak.

Hermed betragtes arbejdet med Kolding sydbaners likvidation fra organisationernes side som afsluttet.

Personalia.

Afdelingsformændenes opmærksomhed henledes paa naar nye medlemmer optages, da at sende deres fagforeningsbog, som skal være frameldt smedeforbundet, samt deres tydelige postadresse til hovedkassereren.

Naar medlemmer flytter fra et sted til et andet, skal de til det stedlige postkontor anmelde deres nye postadresse.

Afdl. 17. Horsens—Odder jb.

Lokomotivfører N. Jensen har søgt og faaet sin afsked fra 1. juni 1951 og er fra samme dato overført til hvilende medlem.

Afdl. 20. Horsens—Tørring jb.

Til afdelingsformand er fra 1. juni 1951 valgt lokomotivfyrbøder H. Nielsen, Frederiksberggade 28, Horsens.

Afdl. 48. Lyngby—Nærum jb.

Motorfører Vagn Gudnitz har søgt og faaet sin afsked fra 1. august 1951 og er fra denne dato overført til D. S. M. forbund.

Afdelingsformandens adrs: Nærumvej 57, Nærum.

Hjertelig tak

for udvist opmærksomhed ved vort sølvbryllup.

Motorvognsfører H. C. Clausen og hustru.

Hjertelig tak

for udvist deltagelse ved min kære mands død og begravelse.

Ketty Larsen.

Pensionssag ved Østsjællandske Jernbaner.

(fortsat)

I 1931 vedtog Privatbanernes Fællesudvalg at nedsætte et særligt udvalg til behandling af spørgsmaalet om en lønningsordning for privatbanernes funktionærer, og man enedes om et forlig af 17/2 1932, hvorefter der mellem banebestyrelserne og tjenestemændene ved banerne blev truffet en ordning, hvorefter bl. a. udredelse af lønninger (grundløn + alderstillæg) sker efter statstjenestemandens lovens satser — dog med fradrag af 3 0/0, og i lønningsreglementet ændredes ordene i fornævnte §§ 47 og 71: „Dyrtids- og konjunkturtillæg til reguleringstillæg.“

Mens lønningsreglementet af 1. april 1932 ikke indeholdt regler om pensionerne, indeholdt et i 1943 for a/s Det østsjællandske Jernbaneselskab udstedt lønningsreglement, approberet af trafikministeriet den 9. juni 1943, bestemmelser svarende til de ovennævnte i §§ 47 og 69.

I det nugældende lønningsreglement af 1946, enslydende for privatbanerne, udtales i § 51:

„Der ydes enhver, der pensioneres i henhold til nærværende reglement, reguleringstillæg, i henhold til de i lov om statens tjenestemænd fastsatte regler.“

Bestemmelserne om reguleringstillæg for statens tjenestemænd indeholdtes, da sagsøgeren fik bevilget sin afsked, i lov om statens tjenestemænd nr. 98 af 31/3 1931 §§ 89—94, og indtil 1946 foretoges beregningen af reguleringstillæg ved samtlige privatbaner i overensstemmelse med de heri indeholdte regler, sammenholdt med bestemmelsen i § 47 i lønningsreglementet, idet det anerkendtes, at de midlertidige lønningstillæg, der var meddelt statens tjenestemænd i medfør af forskellige love, første gang ved lov nr. 74 af 18. marts 1938, i realiteten var reguleringstillæg og maatte behandles som saadanne, jfr. kendelse afsagt af fællesudvalget den 24/3 1938 og dom i ugeskrift for retsvæsenet 1939 § 187.

Fra 1. oktober 1945 til 1. april 1946 oppebar sagsøgeren herefter fra det sagsøgte selskab følgende pension:

Grundpension	2.954,95 kr.
Reguleringstillæg $\frac{2}{3}$ af 2.700,00 kr., jfr. lov nr. 435 af 21/9 1945	1.800,00 kr.
Midlertidigt tillæg af $\frac{2}{3}$ af 384,00 kr.	256,01 kr.
Aarligt ...	5.010,96 kr.

svarende til en maanedlig udbetaling paa 417,58 kr., jfr. skrivelsen af 9/10 1948 fra sagsøgte — mit bilag 10.

Loven om statens tjenestemænd af 31/3 1931 blev ændret ved lov nr. 301 af 6. juni 1946, ved hvilken der skete en ændring i grundlaget for beregningen af reguleringstillæg, og de hidtil bevilgede midlertidige lønningstillæg bortfaldt. Ved tjenestemandslovens § 99 indførtes der samtidig et almindeligt pensionsgivende løntillæg.

I tjenestemandslovens § 99 indeholdes en bestemmelse vedrørende beregning af reguleringstillæg for pensionister, der oppebar pension bl. a. i henhold til lov nr. 98 af 31. marts 1931, idet bestemmelsen i lovens § 99 ikke gjaldt for disse pensionister. Ifølge bestemmelsen udgjorde reguleringstillæget for den lønningsklasse, som sagsøgte tilhørte ifølge

sin pensionsgivende indtægt (kr. 4.500.— — kr. 5.999.—) kr. 3.300.—, hvilket beløb svarende til det reguleringstillæg sagsøgeren oppebar, nemlig jfr. ovenfor 2.700.— kr. tillagt midlertidigt løntillæg 384.— kr. og yderligere fra 1/4 1946 som følge af beregningen i udgiftstallet, jfr. lov nr. 98 af 31/3 1931 § 20, 2 portioner reguleringstillæg 216.— kr., ialt 3.300.— kr., hvoraf sagsøgeren efter lønningsreglementet skulle oppebære $\frac{2}{3}$.

Imidlertid indførtes der ved lov nr. 606 af 21/12 1946 bestemmelse om, at der for personer, der er pensionerede efter lov nr. 98 af 31/3 1931 til den ved pensioneringen fastsatte grundpension, kan ydes et pensionstillæg, der beregnes paa grundlag af det i tjenestemandslovens § 99 omhandlede almindelige pensionsgivende løntillæg, samt om at dette tillæg fastsattes efter den lønningsindtægt, hvoraf grundpensionen i sin tid er beregnet.

Efter at den nye statstjenestemandsløvs blev vedtaget, var sagsøgeren af den anskuelse, at de ham tilkommende reguleringstillæg maatte beregnes efter statstjenestemandsløvens regler, saaledes som de havde faaet udtryk i lovens § 992. Da hans pensionsgivende grundløn som anført udgjorde 5.587,20 kr., skulle det ham tilkommende reguleringstillæg udgøre kr. 3.300,00, jfr. ovenfor.

Paa et i januar 1947 mellem fællesrepræsentationen for privatbanerne og banernes personaleorganisationer afholdt møde udtaltes angaaende pensionisternes ret til reguleringstillæg følgende:

„Man var paa fællesrepræsentationens side klar over, at de nu for statens tjenestemænd gældende satser for reguleringstillæg ikke fortsat kunne anvendes, idet disse satser var baseret paa det pensionsgivende tillæg, som nu betales tjenestemændene efter 1. april 1946, og man ville tilskrive banerne, at de maatte anses for pligtig til at udbetale fra 1. april 1946 $\frac{2}{3}$ af de 2 portioners reguleringstillæg, som man var enig i, at pensionisterne havde juridisk krav paa.

Da sagsøgte beregnede det sagsøgeren tilkommende reguleringstillæg efter den nye tjenestemandsløvs § 92 uden at tage hensyn til bestemmelsen i lovens § 992, jfr. bilag 10, fik sagsøgeren endnu mindre i reguleringstillæg, end han havde oppebaaret inden 1. april 1946. Uanset at man ved lov af 6/6 1946 indførte en betydelig forbedring af statstjenestemændenes og pensionisternes lønninger og pensioner, fortolkede sagsøgte loven saaledes, at pensionisterne ved banerne fik en nedsættelse i deres hidtidige pension. Sagsøgeren, der ikke kunne godkende denne fortolkningsmaade, rejste herefter krav overfor det sagsøgte selskab paa

yderligere reguleringstillæg, men blev afvist — jfr. mit bilag 10.

Da sagsøgeren og de ham ligestillede pensionister ved den østsjællandske jernbane ikke var tilfreds med selskabets afgørelse, henvendte man sig til Danske Privatbaners Kontorforening, paa hvis vegne undertegnede i skrivelse af 19/9 1950 — genpart fremlægges som mit bilag 11 — rettede henvendelse til sagsøgte om en regulering af de beløb, der efter foreningens opfattelse var udbetalt for lidt til pensionisterne i reguleringstillæg. Sagsøgte foreslog i skrivelse af 31/10 d. a., at sagen blev forelagt ministeriet for offentlige arbejder til afgørelse, men da kontorforeningen ikke har kunnet tiltræde dette forslag, idet man mener, at sagen maa henhøre under domstolenes afgørelse, og sagsøgte herefter ikke har villet imødekomme pensionisternes krav, har det været nødvendigt at anlægge nærværende sag, der som en principiel sag anlægges paa sagsøgerens vegne.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at han efter lønningsreglementet § 47 har krav paa reguleringstillæg efter de regler, der gælder for statens tjenestemænd, og at han efter tjenestemandsløven af 1946 herefter har krav paa, at reguleringstillægene beregnes efter lovens § 992, jfr. § 92, 2. stk., og opgør herefter sit krav saaledes som vedlagte bilag 13 udviser det, til kr. 2.083,42.

Subsidiært nedlægger sagsøgeren paastand paa betaling af kr. 1.907,42 ud fra den betragtning, at han ikke ved loven af 6/6 1946 kan stilles ringere end hvis reguleringstillægene stadig beregnedes efter tjenestemandsløven nr. 98 af 31/3 1931.

Ifølge vedlagte opgørelse bilag 14 udgør sagsøgerens krav udregnet paa denne maade kr. 1.907,42.

Der paaberaabes følgende *dokumenter*, hvoraf genpart er overleveret sagsøgte samtidig med stævningens forkyndelse.

1. Skrivelse af 26/11 1933 fra sagsøgte til sagsøgeren.
2. Extrakt af privatbanekommissionens betænkning af 20/1 1920.
3. Afskrift af forhandlingsprotokol vedrørende møde af 10/2 1920.
4. Extrakt af protokol vedrørende møde af 17/2 1932.
5. Extrakt af lønningsreglement af 9/6 1943.
6. Extrakt af lønningsreglement af 1/4 1946.
7. Extrakt af protokol vedrørende møde af 31/1 1947.
8. Extrakt af „Privatbane-Tidende“ nr. 1 af 1/1 1948.
9. Skrivelse af 9/9 1948 fra det statistiske departement.

10. Skrivelse af 9/10 1948 fra sagsøgte til sagsøgeren.
11. Genpart af min skrivelse af 19/9 1950.
12. Genpart af sagsøgtes skrivelse af 31/10 1950.
13. Opgørelse over sagsøgerens principale paastand.
14. Opgørelse over sagsøgerens subsidiære paastand.

I henhold hertil indkaldes sagsøgte til at møde for forligskommissionen for Præstø amts 1. forligskreds, der holdes paa raadhuset i Køge, og til, saafremt forlig ej opnaas, senere at møde for Køge købstads m. v. ret, der holdes paa tinghuset i Køge, paa de af forligskommissionen og retten ved paategning paa denne stævning angivne tidspunkter.

Saaframt sagsøgte vil bestride sagsøgerens paastand, skal han afgive skriftligt svar, indeholdende hans paastand og en kort fremstilling af hans indsigelser og anbringender, ligesom sagsøgte maa fremlægge de dokumenter han vil paaberaabe sig.

København, i november 1950.

S. Berning.

DANSKE PRIVATBANERS KONTORFORENING.

Aalborg, 10/1 1951.

R 127/8507.

Herr landsretssagfører S. Berning,
Skoubogade 1, København K.

Ved nærværende fremsendes i afskrift modtagne 2 skrivelser fra henholdsvis Privatbanefunktionærernes Forbund og Dansk Lokomotivmands Forbund angaaende de respektive organisationers tiltrædelse af, at den af os rejste sag mod Ø. S. J. S. angaaende for lidt udbetalt pension betragtes som en principiel fællessag.

P. h. v.: H. Hørsholm.

KNUD NIELSEN og ANKER ANDERSEN,
Faxø.

Fremlagt i retten for Køge
m. v., d. 1/2 1951.

Svarskrift

i sag:

fhv. stationsforstander C. Rosenstand, Søborg,
ctr.

a/s Det østsjællandske Jernbaneselskab,
Haarlev.

Det sagsøgte selskab paastaar *principielt* sagen afvist og subsidiært frifindelse.

Med hensyn til paastanden om afvisning skal bemærkes, at der i „regler for forhandling mellem styrelserne for danske privatbaner og tjenestemænd ved disse“ (bilag a.), som har været gældende siden 14. november 1947, er foreskrevet i § 9, at alle

uoverensstemmelser mellem banernes tjenestemænd og styrelser af enhver som helst art afgøres i overensstemmelse med disse regler.

De nævnte regler indeholder nærmere anvisning om, hvorledes fremgangsmaaden er m. h. t. afgørelsen af uoverensstemmelser og navnlig i § 5 III bestemmelse om, at parterne er pligtig til at underkaste sig den kendelse, som det deri nævnte udvalg afsiger til sagens endelige afgørelse.

Sagsøgeren gør i stævningens side 5 gældende, at sagen anlægges som principielsag, idet Danske Privatbaners Kontorforening, hvorefter sagsøgeren formentlig er medlem, først har rettet henvendelse til sagsøgte om spørgsmaalet, men er blevet mødt med en opfordring til at lade problemet afgøres af ministeriet for offentlige arbejder. Danske Privatbaners Kontorforening er ifølge de af sagsøgte paaberaabte forhandlingsregler § 2 anerkendt som forhandlingsberettiget organisation og kunne og skulle ifølge forhandlingsreglerne vedrørende et spørgsmål som dette følge disse regler.

Til yderligere dokumentation for, at det netop er de forhandlingsberettigede organisationer, der staar bag nærværende sag, har undertegnede sagsfører for sagsøgte fra sagsøgerens sagsfører under 29. ds. modtaget skrivelse (bilag b), hvorefter det udtrykkeligt fremgaar, at Privatbanefunktionærernes Forbund og Dansk Lokomotivmands Forbund „har tiltraadt“ sagsanlægget og gerne ønsker, at den verserende sag betragtes som en principiel fællessag for alle pensionister, der hører til de tre forbund.

Med hensyn til den nedlagte paastand om frifindelse skal først bemærkes, at sagsøgte, der hellere end gerne ville yde pensionisterne rigelige pensionsbidrag, er et privat erhvervsdrivende selskab, som maa se paa sin økonomi, der netop paa grund af udgifterne til pension, ca. 225.000 kr. om aaret, stedse er stærkt truet. Der er intet til hinder for, at det sagsøgte selskab, hvis de interesserede kommuner en dag svigter, og bølgerne har i saa henseende ofte staaet højt, maa se den mulighed i øjnene, at banen lukker, og det omhandlede pensionskrav, som pensionskassen pure har nægtet at anerkende, eller ganske bortfalder.

Forholdet var nu det, da den nye tjenestemandsløvslov traadte i kraft d. 1/4 1946, at den gav statens tjenestemænd et pensionsgivende løntillæg, altsaa et løntillæg, hvorefter tjenestemændene selv yder bidrag til deres pension, og som følge af dette løntillæg nedsatte de hidtil gældende reguleringstillæg.

Der blev altsaa ved den nye tjenestemandsløvslov indført en regulær lønforhøjelse, hvorved staten ogsaa fik anvist dækning for sine pensionister.

De hidtil gældende reguleringstillæg havde dannet

grundlag for sagsøgtes betaling af pension til sagsøgeren, men der var inden for privatbanernes kreds almindelig enighed om, at man ikke længere kunne benytte statens regler for ydelse af pension, da reguleringstillægene var nedsat, og sagsøgte valgte saa i stedet fortsat at yde $\frac{2}{3}$ af de nu gældende reguleringstillæg og yderligere at yde et saakaldt midlertidigt tillæg, saaledes at pensionisterne fortsat oppebar det beløb, de hidtil havde faaet. — Det er saaledes urigtigt, naar sagsøgeren i stævningen anfører, at pensionisterne ved banen fik en nedsættelse i deres hidtidige pension. Naar de efterhaanden tilkommende reguleringstillæg til stats-tjenestemændene efter den fastsatte brøk overstiger summen af de nu udbetalte reguleringstillæg plus midlertidigt tillæg, vil sagsøgte som hidtil betale pension og $\frac{2}{3}$ af reguleringstillægene.

Den af det sagsøgte selskab etablerede ordning er approberet af ministeriet ved skrivelse af 1/4 1948.

Sagsøgte mener hermed fuldt ud at opfylde sin pligt til at betale sine pensionister pension, i hvilken forbindelse ogsaa bedes bemærket, at det sagsøgte selskab ikke som staten har hele landets stab af skatteydere at falde tilbage paa og ikke som staten kan forhøje taksterne for befordring af personer og gods, men maa indhente saadan tilladelse hos staten, der gentagne gange har nægtet privatbanerne ret til forhøjelse trods de i saa henseende velbegrundede krav.

Paa grund af pensionisternes utilfredshed blev der imidlertid fra Danske Privatbaners Fællesrepræsentation udfoldet anstrengelser for at faa staten til at træde hjælpende til over for de før 1/4 1946 pensionerede privatbanepensionister, og der fremkom under 15/6 1949 et svar til Danske Privatbaners Fællesrepræsentation fra ministeriet for offentlige arbejder, hvorefter det hedder, „at man nu har opnaaet bevillingsmyndighedernes tilslutning til, at der til en forbedring af de før 1. april 1946 pensionerede privatbanepensionisters forhold efter tilsvarende principper, der har været lagt til grund ved den i henhold til lov nr. 606 af 21/12 1946 gennemførte forhøjelse af statspensionisternes pensioner, stilles de fornødne midler til raadighed af statskassen.“

Det hedder senere i skrivelserne:

„Hvad angaar de saakaldte § 31 pensionister har man ikke ment uden videre at kunne medtage dem under ordningen, forinden der i hvert enkelt tilfælde er sket prøvelse af den paagældendes trang, og man senere fremsender et ansøgnings-skema, der bedes mangfoldiggjort ved fællesrepræsentationens

foranstaltning til brug for de af disse pensionister der maatte ønske at komme i betragtning.“

I henhold hertil har ogsaa sagsøgeren i 1949 faaet et saadant skema, og dette er indsendt, udfyldt af ham selv, men staten har ikke ment, at hans forhold var af en saadan art, at han havde ret til at faa yderligere pension.

Sagsøgeren, der, som det er det sagsøgte selskab bekendt, altid har været utilfreds, selvom afskedigelsen i 1933 kom ham yderst til pas, da han stærkt ønskede at gaa over i privat virksomhed, har i de forløbne aar modtaget sine pensionsudbetalinger uden at tage forbehold og har ligeledes som anført deltaget i ansøgning til staten om at komme i betragtning ved tillæg til pension, og det sagsøgte selskab maa ogsaa af den grund formene, at der ud fra disse kendsgerninger ikke kan rejses noget krav mod sagsøgte.

I saa henseende skal sluttelig anføres, at formanden for Danske Privatbaners Fællesrepræsentation hr. kammerherre Neumann paa delegeretmødet den 3/9 1948 udtalte:

„Og der er for fællesrepræsentationen ikke nogen tvivl om, at juridisk krav paa den omtalte forhøjelse har pensionisterne ikke, da vi tilfulde opfylder vore indgaaede forpligtelser over for disse.“

LANDSRETSSAGFØRER S. BERNING.
Skoubogade 1, København K.

Replik
i sag:

Fhv. stationsforstander C. Rosenstand
ctr.

a/s Det østsjællandske Jernbaneselskab.

Til det i svarskrivelsen anførte skal jeg bemærke følgende:
ad *afvisningspaastanden*.

Den i § 9 „regler for forhandling mellem styrelserne for danske privatbaner og tjenestemænd ved disse“ indeholdte bestemmelser om, at „uoverensstemmelser mellem banernes tjenestemænd og styrelser af enhver art skal afgøres i overensstemmelse med reglerne,“ gælder ikke som af modparten hævdet ogsaa for afgørelse af uoverensstemmelser mellem *pensionister* ved banerne og banestyrelserne.

Reglerne blev oprindeligt indført paa forslag af privatbanekommissionen af 1919 og tiltraadtes af sagsøgte den 10/2 1920, jfr. bilag 3. I de oprindelige regler indeholdtes i § 9 en bestemmelse ganske svarende til § 9 i de af modparten paaberaabte regler — bilag a —, idet der i 1947 alene indførtes nogle ændringer i de hidtil gældende regler som

følge af at Dansk Lokomotivmands Forbund anerkendtes som forhandlingsberettiget organisation.

At forhandlingsreglerne ikke kan anvendes ved afgørelse af uoverensstemmelse mellem banerne og pensionisterne er iøvrigt afgjort ved i en af Privatbanernes Fællesudvalg den 3/10 1947 afsagte kendelse, ved hvilken det med banebestyrelsernes stemmer men mod personaleorganisationerne udtaltes, at „forhandlingsreglerne ikke ses med fornøden klarhed at hjemle ret for organisationerne til at forhandle paa pensionisternes vegne.“ Som mit bilag 10 fremlægges en udskrift af fællesudvalgets forhandlingsprotokol indeholdende den anførte afgørelse.

Iøvrigt indeholder det for sagsøgte nu gældende lønningsreglement i § 13 svarende til § 15 i lønningsreglementet af 1/4 1932, bestemmelse om, at en tjenestemand for domstolene kan indbringe ethvert spørgsmaal om krav paa banerne, begrundet i bestemmelserne om lønning og pension.

Afskrift af de paagældende bestemmelser i lønningsreglementerne af 1946 og 1932 fremlægges som mit bilag 17.

ad *frifindelsespaastanden*.

I svarskriftet udtales, at jeg i stævningen har anført, at pensionisterne ved *banerne* fik en nedsettelse i deres hidtidige pension efter at den nye tjenestemandsløvs var traadt i kraft i 1946. Dette er imidlertid ikke rigtigt, idet jeg har udtalt, at det kun er *den sagsøgtes bane*, der har gennemført en herhen sigtende fortolkning af bestemmelserne i § 47 i lønningsreglementet.

Indtil den i svarskriftet omtalte forbedring af privatbanepensionisternes forhold var indført — ved en forhøjelse af pensionerne med et tillæg efter principperne i lov nr. 606 af 21/12 1946 — fik pensionisterne ved de øvrige privatbaner reguleringstillæg udbetalt svarende til $\frac{2}{3}$ af de i tjenestemandsløvens § 992, stk. 1, fastsatte beløb med senere tillæg, medens sagsøgte beregner reguleringstillæg til pensionisterne med $\frac{2}{3}$ af de i lovens § 92, stk. 1, opførte beløb med senere tillæg, og for § 31 pensionisterne, der ikke har opnaaet den omtalte forbedring i pensionen, anvender de øvrige baner stadig § 992 ved fastsættelsen af grundreguleringstillægene. Dette betyder, at medens de andre privatbaner fra 1/4 1946 til det nævnte tidspunkt beregnede grundbeløb for reguleringstillægene til $\frac{2}{3}$ af 3300 kr. for pensionister med samme pensionsgivende indtægt som sagsøgerens, beregner sagsøgte grundbeløbet til $\frac{2}{3}$ af 2640 kr., jfr. bilag 10 og 15.

(fortsættes)